

УКРАЇНСЬКА ХАРТІЯ Вільної Нації

Цю Хартію укладено з метою розкриття причин сучасного, не зовсім здорового стану української нації та пошуку способів її оздоровлення з тим, щоб об'єднати всіх проукраїнськи налаштованих українців для досягнення спільної мети — здобуття, збереження й збудування, на засадах національної та соціальної справедливості, сильної та багатой Української Національної Держави, в якій усі українці (як етнічні, так і іншого етнічного походження) будуть жити гідно й заможно.

Володимир Монастирський
доктор мед. наук,
професор
Львівського національного
медичного університету
ім. Данила Галицького,
директор приватної клініки
«Діагностикум»,
м. Львів

Україна вже понад двадцять років є самостійною державою. Незважаючи на це, українська нація не є господарем у своїй державі. Саме тому чільні представники національної інтелігенції — моральні авторитети України, керуючись бажанням допомогти українцям у їхній боротьбі, уклали “*Українську хартію вільної людини*”, яка містить багато корисних для українського суспільства думок, положень і тверджень. Та запропонована авторами хартія базується на філософії лібералізму, яка, як відомо, ще жодній нації не допомогла здобути перемогу у власній країні. Саме тому є всі підстави стверджувати, що й хартія, яка базується на цій філософії, не зможе чимось допомогти українській нації.

Натомість досвід практично всіх так званих національних держав переконує в тому, **що тільки ті нації перемогли у своїй країні, які були очолені елітою, озброєною і наснаженою філософією націоналізму, з лідером нації — незламним націоналістом.**

Цей факт переконує нас у тому, що й українській нації конче потрібно йти таким же шляхом. Укладена мною *хартія вільної нації* базується саме на філософії націоналізму. Тому постає питання: *що таке націоналізм, які його властивості та яку історичну місію він виконує?*

І. Досягнення вчених різних країн світу у вивченні нації та націоналізму дозволяють стверджувати таке.

Націоналізм — це природне явище, яке є похідним від нації, але як суспільне явище він проявився лише в процесі Французької революції 1789 року, й із того часу він уже понад два сторіччя визначає особливості не тільки європейської, а й світової історії і визначає їх більшою мірою, ніж ідеї комунізму чи лібералізму.

Нація і націоналізм мають спільне походження — вони є продуктом довготривалої еволюції суспільства, тому є підстави стверджувати, що немає нації без націоналізму, так само як немає націоналізму без нації, тобто вони створюють єдине ціле — *націю-націоналізм*.

Нація — це народ, який є структурною одиницею людства, але народ стає нацією тільки тоді, коли достатньо внутрішньо структурується і починає сам усвідомлювати себе нацією.

Нація — це духовна спільнота, вона має духовний суверенітет і за всяких умов намагається зберегти й відтворити свій духовний простір та забезпечити духовність усіх сфер життя в процесі перетворень фундаментального рівня.

Людина народжується вільною, але потім, як член нації, залишається вільною (як фізично, так і духовно) тільки тоді, коли вільною є її нація.

Нація є вільною лише тоді, коли вона має свою державу, в якій панує націократія, тобто політична система, при якій джерелом влади є нація.

Нація створює свою національну державу для задоволення передовсім своїх власних політичних, економічних, культурних та духовних потреб, тому цілком природним є гасла: “Англія для англійців”, “Ізраїль для євреїв”, “Україна для українців”, “Франція для французів” і т.ін.

Гасло “Україна для українців” — це заклик до української нації здобути владу в Україні, перетворити її на *Українську Національну Державу* та зберегти й збудувати її на засадах національної та соціальної справедливості, тобто перетворити її на державу, в якій всі українці, як етнічні, так і іншого етнічного походження, будуть жити гідно та заможного.

Національна держава існує так довго, як довго вона здатна захищати духовність своєї нації, а точніше — її духовний суверенітет.

Духовність нації, як і духовність окремої людини — це не тільки і навіть не стільки її релігійність чи побожність, скільки *специфічна сутнісна властивість нації, її моральний світ*, який у нормальних природних умовах формується на базі філософії націоналізму. Зумовлено це тим, що націоналізм і духовність нації — це два взаємозалежні генетично визначені явища природи, тому посилення націоналізму веде до зростання духовності, а послаблення націоналізму — до її зниження і навпаки.

Націоналізм існує у трьох іпостасях — як філософія, як ідеологія і як політичний рух, проте всі вони формуються на базі одного й того самого принципу (основної ідеї), а саме: на принципі, згідно з яким усі живі організми, від одноклітинних аж до людини, в боротьбі за виживання змушені завжди й у всьому надавати перевагу власним інтересам та інтересам своїх видів чи, у людей, — інтересам своїх націй (див. також мою статтю у “Світогляді”, №4, 2011).

Отже, надання переваги інтересам власної нації над такими ж інтересами всіх інших націй і є основним, базовим принципом націоналізму.

Оскільки цей принцип є генетично визначеним, то можна стверджувати, що націоналізм, на відміну від усіх без винятку інших філософій та ідеологій, не є випадковим, штучним витвором тільки людського розуму — це категорія головним чином генетична, а тому універсальна, досконала та вічна.

У такому разі *філософія націоналізму* — це світогляд нації, її переконання, які в нормальних природних умовах формуються на базі генетично визначеної потреби людей завжди й у всьому надавати перевагу власним інтересам та інтересам своєї нації над такими ж інтересами всіх інших націй.

Оскільки кожна нація має чотири основні види інтересів, то відповідно до них виділяють чотири різновиди націоналізму — *політичний, економічний, культурний та духовний*.

На базі філософії націоналізму формується *ідеологія націоналізму*, яка є сукупністю політичних, правових та моральних поглядів.

Націоналізм, як філософія і як ідеологія, основне, центральне місце відводить не окремій людині, а нації, її інтересам та завданням, але одночасно він повністю визнає право кожної людини бути вільною.

На базі ідеології націоналізму формується *націоналістичний політичний рух*, який здатний політично згуртувати націю і змобілізувати її до дій, тобто він є засобом об'єднання та активізації людей для досягнення політичної, економічної, культурної чи духовної мети нації.

Існує два основні види націоналізму — *націоналізм визволення і націоналізм творення*, кожен з яких виконує свою історичну місію — націоналізм визволення *творить нації і національні держави*, а націоналізм творення *відіграє дуже важливу, ба навіть вирішальну цивілізаційну роль*.

Отже, націоналізм, за своїм походженням і значенням, як для кожної окремої нації, так і для людства загалом, не має нічого спільного з такими штучно витвореними і вкрай реакційними ідеологіями, як *шовінізм, фашизм, нацизм*.

Знищення духовності нації, що дістало назву “етноцид”, призводить до різкого пригнічення чи навіть знищення її націоналізму та до денаціоналізації. *Денаціоналізація*, як наслідок етноциду — це втрата нацією своєї духовності, національної свідомості та національної ідентичності (мови, культури, історії), що призводить до втрати нею бажання мати свою окрему державу і творити в ній своє майбутнє. Нації-поневолювачі, знаючи про такі можливості етноциду, протягом сторіч широко використовували його з метою пригнічення в українській нації її природного націоналізму, тобто з метою її денаціоналізації та занепаду, а великоросійські націонал-шовіністи використовують його з тією ж метою і в незалежній Україні.

Ось чому українській нації і передовсім її політичній еліті потрібно терміново відновити свій *природний здоровий націоналізм* і різко посилити *український націоналістичний політичний рух*, бо тільки він здатний *згуртувати та змобілізувати* українську націю для здобуття влади в Україні, а потім і для збереження та побудови власної держави.

II. 3 урахуванням сказаного про націю-націоналізм можна виділити такі три основні причини теперішнього не зовсім здорового стану української нації.

Причина перша. Основною причиною теперішнього не зовсім здорового стану української нації та її політичної пасивності є **відсутність в українців націоналізму** — він у переважній більшості з них різко пригнічений, а то й повністю знищений.

В Україні протягом сторіч втілювався в життя довготривалий проект нищення українського націоналізму і, передовсім, за допомогою *етноциду*, який, на відміну від геноциду, **фізично зберігає націю, але нищить її духовно**: нація втрачає духовне обличчя і свою національну свідомість, втрачає національну

ідентичність — мову, культуру, історію і, зрештою, втрачає бажання мати свою окрему державу і творити в ній своє майбутнє.

Втілення цього проекту триває і в незалежній Україні, з тою лише різницею, що зараз влада Росії здійснює його, головним чином, за допомогою так званих “народних республік”, спираючись на проросійсько налаштованих громадян України і на власні військові дії на сході України, почавши з анексії Криму.

Причина друга. Не менш важливою причиною теперішнього не зовсім здорового стану української нації та її політичної пасивності є віра українців у те, в чому їх переконують антиукраїністи, — що Україна є багатонаціональною державою, та що в ній корінною нацією є не тільки українці, а й росіяни.

Родовід української нації на землях сучасної України простягнувся вглиб віків. Це означає, що в Україні українці є автохтонами, тобто вони є тут корінною нацією.

На землях сучасної України українці завжди були і зараз є найчисленнішою етнічною групою: за переписом населення 2001 року в Україні проживало 48,2 млн людей, із них 77,8 % (37,5 млн) — це етнічні українці, 17,3 % (8,3 млн) — росіяни та 4,9% (2,4 млн) — представники інших національностей.

Відповідно до нормативів ООН держави з таким національним відсотковим складом населення вважаються мононаціональними, тому можна стверджувати, що й Україна є *мононаціональною державою*, незважаючи на те, що в ній, крім українців, проживає багато представників інших національностей.

З огляду на сказане, *для відновлення національної справедливості потрібно по всій території України в усіх органах державного управління впровадити принцип пропорційного представництва відповідно до національного відсоткового складу населення*. У такому разі, в усіх центральних органах управління України — Адміністрації Президента, Верховній Раді, Кабінеті Міністрів тощо — має працювати не менше 78% етнічних українців, займаючи, в тому числі, найвищі посади. А, отже, **демократія** має функціонувати у вигляді її різновиду — **націократії**.

Причина третя. Ще однією важливою причиною теперішнього не зовсім здорового стану української нації й особливо її політичної пасивності є *зневіра та розчарування українців у всіх політиках, які дотепер були при владі*. Цю зневіру в українців поглиблює ще й те, що серед сучасної проукраїнської політичної еліти поки що ніхто не виявив себе переконаним українським націоналістом, який був би здатний стати Лідером Нації, озброїти й наснажити всіх проукраїнськи налаштованих політиків філософією українського націоналізму та об'єднати їх в єдину потужну партію націоналістичного спрямування. Сьогоднішні сподівання пов'язані з *Петром Порошенко*м, обраним Президентом України за високої народної підтримки.

Отже, є підстави стверджувати, що саме зазначені три причини зумовили теперішній не зовсім здоровий (занепадницький) стан української нації та її політичну пасивність. Постає питання: що робити?

III. Для повернення української нації у здоровий і політично активний стан потрібно усунути причини, які зумовили її нинішній стан.

Усунення першої причини. *Спосіб перший — відновлення націоналізму за допомогою відновлення духовності (духовного суверенітету) української нації.* Для цього потрібно проводити велику просвітницьку роботу, а в цьому плані провідну роль мало б зіграти й українське духовенство (священники) УПЦКП, УГКЦ та УАЦ. Українському духовенству для виконання зазначеної місії потрібно спочатку самим глибоко усвідомити, що таке націоналізм, і стати українськими націоналістами. Прикладом у цьому може бути митрополит *Андрей Шептицький*, який, будучи високодуховною людиною, одночасно чинив і діяв як переконаний український націоналіст. Під його орудою сформувалася плеяда священників, які виховували свою паству в дусі українського націоналізму.

Тут варто згадати, що Патріарх *Йосип Сліпий* закликав українців “Бути собою”, а Глава УГКЦ *Святослав Шевчук* пояснив, що для українців “Бути собою” означає будувати “Український світ”.

Спосіб другий — безпосереднє відновлення здорового українського націоналізму. Для цього необхідно розвінчати всі брехливі міфи про націоналізм, зокрема міф про те, що такі вкрай реакційні ідеології як шовінізм, фашизм і нацизм є, нібито, крайніми проявами чи різновидами націоналізму. Потрібно переконати українську громадськість у тому, що націоналізм відіграє дуже важливу і тільки позитивну роль у житті як кожної окремої нації, так і людства загалом.

Усунення другої причини. Оскільки другою причиною є віра українців у те, в чому їх переконують антиукраїністи, то для її усунення також потрібна велика просвітницька робота, передовсім, серед молоді.

Усунення третьої причини. Оскільки третьою причиною є зневіра та розчарування українців у своїх політиках, то для її усунення потрібно повернути українцям віру в себе, у свої сили і в свою спроможність здобути вирішальну перемогу в своїй країні. А для цього потрібно, щоб проукраїнськи налаштована еліта нашої держави *не словом, а ділом* переконала українців у тому, що вона здатна об'єднатися в єдину потужну силу націоналістичного спрямування.

Зараз усім нам, громадянам України, конче потрібно чітко усвідомити одну просту істину: українська нація здобуде, збереже і збудує свою національну незалежну державу тільки тоді, коли її очолить монолітна еліта, озброєна і наснажена філософією українського націоналізму, з лідером нації — незламним націоналістом.

Ця хартія укладена передовсім з метою переконати українців у тому, що для здобуття, збереження та розбудови сильної та багатой Української Національної Держави, в якій всі громадяни України (як етнічні українці, так і іншого етнічного походження) будуть жити гідно та заможно; потрібно, спираючись на філософію та ідеологію націоналізму, різко посилити український націоналістичний рух, бо тільки він здатний політично згуртувати націю і змобілізувати її як для спільної мети, так і для побудови свого “Українського світу”. ■